

Jungen, der havde Noget derpaa at sige. Det var de gamle Værdomme. Men Ministeren anker endvidere over den Maade, hvorpaa Folkethinget har søgt at gennemføre disse Værdomme, og søger der Grunden til den fortvilede Politit, han nu fører. Her-til skal jeg gjøre nogle Bemærkninger. Det er min, og det er alle Partiers Opfattelse, at den frie Forfatning, der ikke fører til, hvad vi kalde Selvregjering, Selvstyre, er Kon-sens. Det er derfor ogsaa erkjendt fra alle Sider, at Selvstyre ogsaa er vor Forfat-nings Diemed. I vort Program af 1870 have vi ingenlunde sagt — ligesaa lidt som Andraé, Mourier og de Folk, der stemte i mod Forfatningen, fordi man da erkjendte, at Selvstyret ligger deri — at det skulde gennemføres en-to-tre. Vi sige, det maa efter haanden føres dertil, og vi erkjender den Gang fuldt ud, at der skal en stærk Kraft i Folkethinget, for at det paa denne Maade kan være Tyngepunktet i det kon-stitutionelle Liv. Dette „efterhaanden“ svarer ogsaa til den Vej, Folkethinget er gaaet. Her er blevet opløst under Forhandlingerne, hvilke Misforstaaelser der klæber til Opfattel-serne af Adressen af 1873, og det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) har i en meget træffende Replik op-lyst, hvortledes Ministeren tog storlig Feil, naar han troede at kunne sige Haab deri, at der ogsaa var Banfælsigheder for For-gængerne. Det ærede Medlem yttrede om Ministeriet Jonnesbech: „Vi gif, da vi ved at gaa kunde fremme en Forstaaelse.“ Men det Omvendte er Tilfældet med Con-seilspræsidenten, han bliver, naar han ved at gaa kunde fremme en Forstaaelse; han bliver, naar han veed, at han ved at blive kan for-hindre en Forstaaelse og skabe Konflikt. Det er lige den omvendte Verden. Vi have imid-tertid ingenlunde søgt at tvinge det frem, og naar det siges om det nuværende Folkething, at vi kun strides om parlamentariske Theo-rier og Principer, da er det for Dieblirket en aldeles urimelig Tale. Jeg tror, at vi staa saaledes Alle, — i alt Fald gjør jeg det — at en eneste virkelig Velgjerning mod vort Fædreland er mig mere værd end 10,000 Theorier.

Naar den høitærede Minister hentydede til Adressen i Fjor, da har han aldeles in-gen Ret dertil og endnu mindre Ret til at lægge en saadan Anstuelse for Dagen, som han gjorde i sin allerunderdanigste Førestil-ling til Kongen — denne Konge maa høre lidt for Meget af den Slags fra Ministerens Side. Adressen lyder om dette Punkt saa-ledes — med den høitærede Formands Til-

læbelse skal jeg oplæse de faae Linier —: „Med en Regjering, der har Willie og Evne til at samarbejde med Rigsdagen og formaar at fremkalde den samstemmende Beslutning af alle Statsmagterne, der kræves til enhver Lov og Bevilling, er Folkethinget villigt til at forhandle.“ Skulde det være Folkethingspar-lamentarisme? Nei, det er stillet paa det rent faktiske parlamentariske Standpunkt: Staf os en modus vivendi, staa en Tilstand, hvor- under vi kunne komme til at arbejde, da haabe vi, at det kommer til at gaa. De vide, hvad Svar vi fik paa den Adresse. Og nu siger Ministeren i Gaar, at det var jo den rene, skjære Folkethingsparlamentarisme, der absolut skulde indføres ved denne Adresse. Men lige saa sikkert som vi hævde den Forventning, at Folket og Folkethinget voger op til at bære en Selvregjering, lige saa sikkert er det, at i denne Adresse laa ikke dette Krav. Naar saa Ministeren roste et enkelt Medlem her i Thinget, fordi han gav ham Nøglen til, hvad han skulde skrive i den allerunderdanigste Førestilling for at blive, og priste ham for hans Aabenhed, da tror jeg, at den Naivitet fra Ministerens Side virkelig er for gjem-nemsigtig. Naar Thinget har valgt en Ord-fører, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein), og han fører Ordet for Sagen, saa har man at henholde sig til denne Ordfører paa Folkethingets Vegne og ikke til en eller anden Ytring fra et enkelt Medlem, rettet til et Medlem fra den anden Side. Det ligger udenfor De-batten, naar der er en Ordfører for Adres-sen. Meningen af Adressens Ordlyd og Vedtagelse var: Staf os et Ministerium, der vil arbejde saavel med Folkethinget som med Landstinget — da have vi Tingene gaaende. Ikke desto mindre kom det til at hedde i den allerunderdanigste Førestilling, at „de uheldige Følger, som ville flyde af, at ingen Finants-lov kommer til Veie, ikke kunne forebygges paa anden Maade end derved, at Deres Majestæt affædiger Ministeriet og vælger et andet, som kan samarbejde med begge Rigs-dagens Afdelinger“, Ytringer, der ved For-handlingerne om Adressen i Thinget paa givne Anledning forklaredes derhen, at de ikke indeholdt nogen Opgivelse af Folkethin-gets hidtil fastholdte Fordringer om dets Indflydelse paa Ministeriets Sammensætning. Der siger altsaa Ministeriet i sin aller- underdanigste Førestilling om denne Adresse, at Ministeriets seilagtige Opfattelse af Fol-kethingets parlamentariske Stilling er bleven godkjendt under Forhandlingen her og for-klaret her i Salen saaledes, at han kunde gjøre det til Grundlag for en Indstilling til